

Ez az ősi szorongás

[2013. január]

(ESTA VELBA ANGÚSTIA)

Ez az ősi szorongás,
ez a szorongás, amit századok óta magamban hordozok,
könnyekben és szertelen képzeletekben,
rémület nélküli lázalom-sorozatban,
értelem nélkül egyszerre kitörő nagy felindulásokban
kicsordul a pohárból.

Kicsordul.
Nem tudom, mihez tartsam magam ebben az életben,
ezzel a rosszulléttel, amely lelkemre ráncokat vés!
Ha legalább megbolondulhatnék igazán!
De nem: csak ez a kettő közti,
ez a majdnem,
ez a meglehet...
Ez.

Akit őrültekházában ápolnak, az legalább valaki.
De én őrültekházán kívüli őrültekházának ápolója vagyok.
Hideg bolond,
őrült, aki tisztán lát,
aki mindentől idegen és mindenkivel azonos:
ébredve olyan álmot álmodom, amely őrület,
mert nem álom.
Ilyen vagyok...

Szegény kis régi háza elveszett gyermekkoromnak!
Gondoltad volna, hogy így kilakoltatom önmagam?
Hol a te gyermeked? Kisiklott.
Hol az, aki békésen aludt falusi tetőd alatt?
Kisiklott.
Hol az, aki én voltam? Kisiklott. Lásd, ide jutottam.

Ha legalább valamilyen vallásban hihetnék?
Abban a bálványban, példának okáért,
amely otthon volt, abban, amelyet Afrikából hoztak.
Csúf volt és groteszk,
de volt valami benne minden istenségből, amiben csak hinni lehet.

Ha legalább egy bálványban hinni tudnék –
Jupiter, Jehova, Emberiség –
megtenné bármelyik,
mert mi más is bármi, mint amit róla gondolunk?

Hasadj meg, festett üvegből való szív!

SOMLYÓ GYÖRGY fordítása

Kategória: Talált vers

Denumire autor: Fernando Pessoa (1888–1935)

Látó Szépirodalmi Folyóirat